

ПЪРВА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА III	ОСНОВАТЕЛИ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ	Одобренъ и препоръченъ отъ Министер. на Народ. Просвѣщение съ окр. № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Год. абонаментъ 60 лв., полугод. 30 лв. Адр. на редакцията ул. Априловъ, 18 София. Брой 2 лева	РЕДАКТИРАТЪ: КАЛИНА МАЛИНА ПИЛИГРИМЪ	БРОЙ 8
----------------------	--	--	--	------------------

Спортъ въ джунглитъ Истинска маймунска работа!

Маймуната Гацунъ избѣга отъ господаря си и се върна въ джунглитъ. По пътя тя се натъкна на едно стадо маймуни отъ нейната порода и веднага бѣше заловена отъ главатаря имъ. Разгнѣвенъ Гацунъ използва единъ моментъ и нанесе ударъ тъй силно и изкусно подъ брадата на главатаря, че той се струполи на земята като гнило дърво. Стариата водачъ бързо избѣга, и неговото мѣсто бѣше заето отъ Гацунъ.

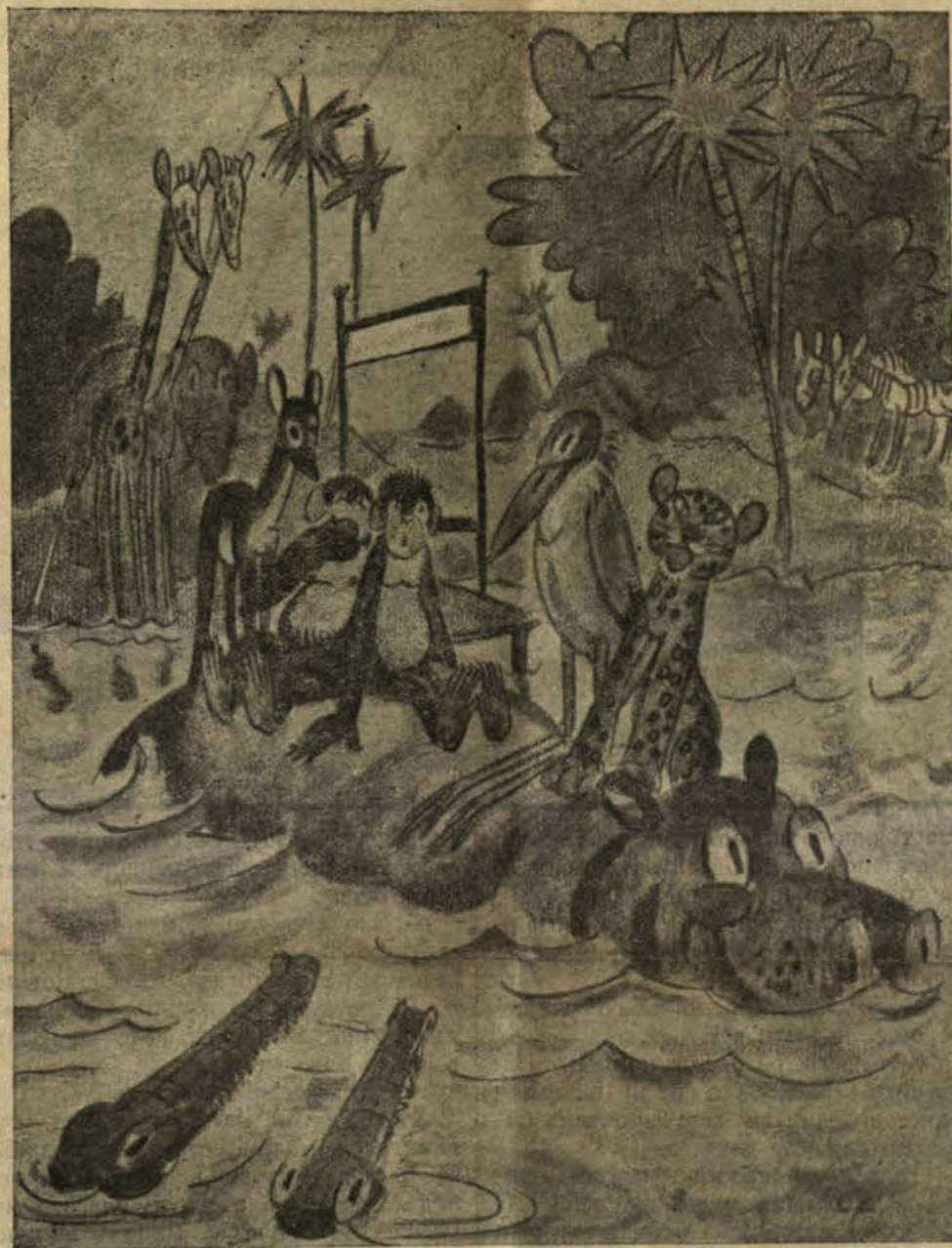
Другитъ маймуни щракаха съ жби отъ страхъ и питаха Гацунъ, къде е научилъ тая борба.

Отъ моя господарь! — каза той — Това е спортъ! Хората се борятъ, плуватъ, повдигатъ тяжести, дори и летятъ. Победителитъ получаватъ хубави награди. Ако всички животни въ джунглитъ знаеха тия нѣща, ние бихме станали по-силни отъ човѣка! А награди за победителитъ можемъ и ние да си набавимъ!

И животнитъ си опредѣлиха день за състезания на една поляна покрай рѣката Ма-ба. Стекоха се съ хиляди животни, и нѣмаше нито едно свободно мѣсто. Слоноветъ и носорожитъ поискаха щото щъркелитъ и пеликанитъ да стоятъ на единъ кракъ, както сж привикнали, за да има повече мѣсто.

И започна първото състезание. Тука бѣха най-прочутитъ спортисти. Започна надбѣгването. По едно време най-напредъ бѣгаше камилата, но изпревари я зебрата, нея пъкъ изпревари щраусътъ, а предъ него изкочи жирафата. Страшно вълнение! Но изведнѣжъ като стрела литна антилопата — и спечели победата! Повдигна се цѣла буря.

— Измама! — крясна папагалътъ!
— Тишина! — изреваха бизонитъ.
— Браво, браво! — викаха другитъ животни.

Така щото победителъ остана антилопата. А щраусътъ? Той бѣше се загубилъ. Спортната полиция и степнитъ кучета тръгнаха по следи-

тъ на камилската птица и най-после я намѣриха. Тя бѣше си заровила главата въ пѣска, отъ срамъ, че бѣше изпреварена при тичането отъ

антилопата. Тя си мислѣше, че никой нѣма да я види, ако зарие главата си въ пѣска.

Дойде редъ на маймунитъ да покажатъ своето изкуство на катерене по дърветата. Следъ това рибитъ, крокодилитъ и хипопотамитъ устройоха състезания на надплуване. А най-после птицитъ се състезаваха въ летене.

Стига толкова! Между маймунитъ победи естествено Гацунъ, защото се катерѣше като хала. Той правѣше при това най-удивителни скокове и обръщания. Вълшебенъ е тоя Гацунъ! При неговитъ игри малкитъ животни толкова много се смѣха, че едва не се задавиха. Гацунъ получи най-хубавата награда — банани и фурми, които лакомо изяде.

Разбира се! и антилопата, и жирафата, и камилата искаха своитъ награди. Слонътъ и носорогътъ сжщо искаха предварително да знаятъ, какви сж тѣхнитъ награди, за да разбератъ, струва ли си да се състезаватъ за тѣхъ.

Тѣкмо въ това бѣше и лукавството на маймуната! Помислете си само: всички награди на животнитъ бѣха толкова стари и лоши, и невъзможни за ядене! Животнитъ се отказваха отъ тѣхъ, за да не ги заболи стомаха. Маймунитъ сж страшно лакоми и хитри. Тѣ изядоха всичко хубаво.

Поради тази причина между състезателитъ се повдигна цѣла буря. Маймунитъ, обаче, сполучиха бързо да избѣгатъ, а следъ тѣхъ се разбѣгаха и другитъ животни. Това бѣше истинско състезание! По джунглитъ се разнасяха писъци, резове, мучене — като че ли бѣше настѣпилъ свѣршекътъ на свѣта. Маймунитъ едва сполучиха да се мушнатъ въ най-гъститъ дървета. Бѣше страшно!

Отъ тогава и до днесъ, щомъ работитъ на хората вървятъ лошо, тѣ си казватъ: „истинска маймунска работа“!

Косьо Дългоносо и Фроса Дългокоса

Весела повестъ за деца

Отъ КАЛИНА МАЛИНА

Илюстриралъ Асенъ Поповъ

VII

Полетѣтъ на щъркела, пѣсенъта на славеичетата и врѣвата въ небесното пространство.

Косьо летѣше, летѣше тържествено на северъ. Голѣмитъ му бѣли криле порѣха въздуха, както рибнитъ перки — водата. Селца, градове, поляни, горички се редѣха предъ очитъ му като на филмъ.

— Колко е хубавъ свѣта! — мислѣше си щъркелътъ и чудна топлина се разливаше по тѣлото му отъ радостъ, че живѣе. Горѣ бѣше сжщо като на земята. Птичкитъ се покланяха любовно:

— Добро утро, уважаеми господинъ щъркелъ. Какъ спяхте снощи?

А Косьо отговаряше, поласканъ отъ вниманието:

— Благодаря, отлично спяхъ, госпожо чучулиго.

Отъ мигъ на мигъ слънчевитъ лъчи все повече позлатяваха въздуха. Крилетъ на Косьо станаха сребристо-бѣли, клонътъ — лъскавъ и червенъ като коралъ. И когато отъ една гора зазвнѣха като камбанки пѣснитъ на славеичетата, Косьо реши да кацне върху едно дърво и да ги послуша.

Никога до тогава момчето не бѣше вниквало въ съдържанието на славеичата пѣсенъ. Всѣко чуруликане бѣ като една нѣжна дума, а стопля-

ха съ поезията си сърдцето.

Мило ми слънце прекрасно,
както ми свѣтишъ тъй ясно,
гледашъ въ земята цѣлъ день ти,
родното гнѣздо видѣ ли?
Люлчица чудна ми сплети,
въ люлката двама да летимъ
вжжата да сж отъ лъчи
вжзлитъ — сини две очи. . .
Мило ми слънце прекрасно,
днеска ми свѣтишъ най-ясно. . .

Дълго слуша Косьо пѣсенъта на птичкитъ въ гората и нѣкаква безкрайна обичъ изникна въ сърдцето му къмъ тѣхъ. Той гледаше гнѣздото, свито на сжщото дърво, дето бѣ кацналъ, но не протегна клонъ да разбие малкитъ яйца, както това правѣше другъ път.

Като си отпочина добре, той литна пакъ. Но за съжаление не можа да се ориентира добре и вмѣсто къмъ северъ, изви къмъ изтокъ. Гръшката си разбра много късно, едва когато срещна една бѣла чайка, която го изгледа очудено. Тя носѣше въ крилетъ си парфюма на морскитъ вълни и на воднитъ лилии. Тя много се хареса на Косьо. Никога до тогава той не бѣ виждалъ чайка и започна да кокетничи съ нея. Но тя го отмина безъ внимание.

Когато чайката се превърна на малка точка на хоризонта, странна мжка притисна сърдцето на Косьо. Той се почувствува съвсемъ самотенъ между красивата като разноцветенъ губеръ земя и безкрайното ведро небе. Това бѣше мжката по родна стрѣха, дето живѣеха неговитъ близки. . .

Но понеже не знаеше на коя посока се намира неговиятъ домъ, той започна да се върти като омагьосанъ все на едно и сжщо мѣсто.

А времето не се въртѣше като него, то летѣше.

— Часътъ трѣбва да е 10, — помисли си Косьо, — баща ми вече се е качилъ въ кулата, за да ме види. Колко ли се е изненадалъ, горкиятъ! Той смѣташе така по-лесно да изтръгне отъ менъ обещание, че ще се прибера най-после вжжци и ще тръгна на училище като другитъ деца. Охъ, що ми трѣбваше да въвирамъ носа си въ татковата работна стая! До сега щѣхъ да закусы малко млѣко съ какао, бисквити, медъ. . . Охъ, що ми трѣбваше, що ми трѣбваше! . . .

Косьо тъй силно въздѣхна, че перушината по корема му затрептѣ като листенцата на трепетлика.

Но мжката скоро се превърна въ ужасъ, очитъ му се разшириха, коситъ му щръкнаха, когато откъмъ морето се зададе цѣло ято патици. Тѣ шумѣха съ крилата си, разговаряха се високо, каточе се караха. Като забелязаха чудноватия щъркелъ, дигнаха такава врѣва, че овчаритъ долу на земята погледнаха къмъ небето, а едно момченце се прицели съ прашка.

О, защо не го улучи това малко камъче! Да бѣше умрѣлъ бедниятъ Косьо, по-добре щѣше да бжде, отколкото да преживѣе такива страхотии.

Патицитъ бѣха голѣми врагове на човѣка. Надъ градоветъ и селата тѣ летѣха съ безпокойство и страхъ за живота си. Най-добритъ имъ другари бѣха станали жертва на ловджийската пушка. Затова, като видѣха въ лицето на този чудноватъ щъркелъ голѣма прилика съ човѣка, тѣ се хвърлиха отгоре му и започнаха да го кълватъ жестоко. Алена кръвъ потече отъ ранитъ и напѣстри бѣлата като снѣгъ Косьова перушина. Напраздно имъ се молѣше! бедниятъ Косьо: „Любезни патици, оставете ме“ (Продължава въ следния брой)